

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In Americă . . . 1 dolar

Apare odată pe lună

Redactor:

GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația:
Str. Gr. Manolescu No. 13
BUCUREȘTI, II

SUMARUL:

1. Cum putem urma lui Isus
2. Credința și familia
3. Lupta Credinciosului

4. Poftele firii pămâțești și sufletul
5. O zi de întunec și negură mare
6. Lecțiuni Biblice

7. Vindecări Divine
8. Aviz
9. Botezuri cu Duh Sfânt

Cum putem urma lui Isus

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.“ Mat. 16:24.

După cum spune Dumnezeu prin Cuvântul Lui, toți oamenii au păcătuit. Rom. 5:12. Toți s'au lipsit de slava Lui și toți au căzut în puterea întunecului, Fapte 26:18 fără putință de a se mai ridica prin ei înșiși; căci omul venit în lume, este carne păcătoasă. Gen. 6:3. Ioan 3:6. „Toți s'au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar“. Rom. 3:12.

Dumnezeu însă ca un Tată binevoitor și plin de dragoste n'a putut privi indiferent sau nepăsător la pierderea omului creat de El după chipul și asemănarea Sa, și pentru aceea a trimis pe Domnul nostru Isus Hristos, ca pe omul căzut în păcat și mort în fărădelegi, să-l readucă la starea de sfințenie în care a fost creat, împăcându-l cu Dumnezeu. II Cor. 5:18. Astfel prin Domnul Isus, omului i s'a deschis ușa ca să poată intra în locul de fericire din care strămoșul nostru Adam a fost gonit fără a i se da posibilitatea ca el să poată reintra. Geneza 3:24. Ioan 10:9.

Prin neascultare, omul a devenit un dușman al lui Dumnezeu, fiindcă a necrezut pe Dumnezeu și a crezut pe diavolul. Și după cum am zis mai sus, Dumnezeu a voit să se împace cu acest dușman. O împăcare dreaptă și durabilă însă

cere anumite condiții dintr'o parte și din alta. Dumnezeu a spus în sfântul Lui Cuvânt cari sunt condițiile prin care omul certat cu Sine, poate deveni prietenul Său și poate moșteni locul de fericire vecinică.

În lume se întâmplă de multe ori împăcări nedrepte; când cel tare răpește dreptul celui slab. Se întâmplă judecăți nedrepte; când cel sărac este apăsat și se dă dreptate celui bogat, etc.. Lucrul acesta însă nu se poate întâmpla la Dumnezeu. El privește deopotrivă pe toți oamenii. El i-a văzut pe toți păcătoși. El a văzut păcătos pe cel sărac, ca și pe cel bogat; pe cel slab ca și pe cel tare; pe cel învățat, ca și pe cel neînvățat. În fața tuturor oamenilor. El a pus viața și moartea; raiul și iadul; pe Isus Hristos și pe diavolul, și a lăsat omului libertatea să-și aleagă pe care voiește. Pe aceia cari din propria lor voință își aleg moartea, iadul și pe diavolul, El îi lasă ca să aibe parte de ele, însă ochii Lui se îndreaptă spre cei ce aleg pe Isus Hristos și în El viața și raiul. După ce aceștia s'au hotărât să aleagă pe Isus Hristos, El plătește pentru ei prețul răscumpărării, mai bine zis îi cumpără din puterea păcatului. Această cumpărare nu se poate

face în schimbul unor monede de argint sau aur ei ea se face cu însuși sângele lui Hristos. I Petru 1:18—19. După ce omul a devenit proprietatea lui Dumnezeu, răscumpărat în felul acesta, Dumnezeu îi arată mărirea viitoare la care îl face părtaş. El îi spune că ia pregătit în cer „o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate vesteji. El îi arată că comorile cerești sunt de așa natură că nu pot fi roase de molii, nici mâncate de rugină și nici furate de hoți. El îi spune că acolo când va ajunge nu va mai flămânzi, nu va mai înseta, nu va mai suferi de arșiță căci Isus Hristos îl va mângăia în veci. El îi spune că acolo va șede la masă cu Avraam, Isac, Iacob și cu toți proorocii. El îi spune că acolo va fi asemenea lui Isus Hristos și va străluci ca soarele, etc., etc..

În timpul însă când îi spune și îi arată toate aceste, cere dela el (dela omul care îi urmează) ca, să se lepede de sine, să-și ia crucea și așa să-l urmeze. El îi mai arată omului că neîndeplinind aceste două condițiuni, nu-l poate fi ucenic și nu se poate bucura de moștenirea lucrurilor descrise mai sus.

Pentruca omul sau mai bine zis creștinul zilelor de azi, se poată avea o cunoștință despre lucrarea lui Dumnezeu, Dumnezeu i-a pus înainte un alt popor ca să-i servească drept plidă. Și acel popor a fost poporul lui Israel pe care Dumnezeu l-a scos din pământul Egiptului. Acest popor a ieșit din Egipt, dar a pierit în pustie, pentrucă nu a ieșit lepădat de sine însuși, decât și-a mai rezervat unele lucrări, fapte și obiceiuri din Egipt. Neîndepădat de sine, nu a putut îndura cu răbdare suferințele călătoriei prin pustie și a cântit împotriva lui Dumnezeu. Să ne însemnăm bine un lucru: poporul lui Israel nu a putut înșela pe Dumnezeu; el n'a putut moșteni Canaanul în vremea când în pustie a dat dovezi că nu s'a lepădat de firea sa din Egipt, ba chiar a dorit Egiptul în inima sa.

Dela noi cari urmăm astăzi Domnului, dela noi aceia cari ne-am pus încrederea în Dumnezeu și dorim să moștenim Împărăția Lui, dela noi se cere să ne lepădăm de noi înșine. Acest lucru nu ni-l cere oamenii, decât ni-l cere Dumnezeu. Și cum să ne lepădăm de noi înșine? Intocmai așa după cum ne desbrăcăm de o haină veche ca să luăm alta nouă, așa să ne desbrăcăm de eul și de firea noastră veche pentruca să ne îmbrăcăm în Domnul nostru Isus Hristos. Noi nu putem urma Domnului din adevăr, și nu putem moșteni Împărăția lui Dumnezeu atunci, când urmăm Domnului nelepădați de noi înșine. Când venim să urmăm Domnului fără a ne fi lepădat de noi înșine, soarta noastră este aceea, pe care a avut Israelul; peirea în pustiul acestei lumi.

Toți Israeliiți ar fi dorit să moștenească Canaanul, dar nu toți s'au despărțit odată pentru totdeauna de Egipt. Și astăzi toți creștinii ar voi să moștenească

Împărăția lui Dumnezeu, dar nu toți se despart odată pentru totdeauna de lume și de persoana lor. Sunt unii cari cred că ei urmează Domnului în vremea când vorbesc de rău, hulesc, batjocoresc, etc.. De ce fac ei toate acestea? Pentrucă nu pot să-și impună voința lor. Dacă oamenii aceștia ar fi desbrăcați de ei înșiși și dacă în ei ar trăi Hristos, ei n'ar avea nevoie să vorbească de rău, să hulească ori să batjocorească pe alții. Dacă în persoana acestor oameni ar trăi Hristos, atunci faptele lor, n'ar putea fi mai rele decât ale acelorora în contra cărora vorbesc. Dacă în oamenii aceștia ar locui Hristos, atunci ei ar fi oameni sfinți în vorbe și fapte, căci Hristos a fost sfânt. Dar întrucât noi auzim adesea pe unii cari se laudă că ei merg către Împărăția lui Dumnezeu, că vorbesc asupra altora din ură, îi calomniază, hulesc și batjocoresc, fără ca viața lor să fie mai dreaptă și mai sfântă decât a acelorora asupra cărora vorbesc, trebuie să înțelegem că acești oameni nu s'au lepădat de ei înșiși. Ei au dorit să urmeze Domnului și în fapte să imiteze pe diavolul, înălțându-se pe ei înșiși; și pentrucă Dumnezeu i-a trântit la pământ, de aceea strigă ei în gura mare. Ei se luptă și se ceartă din cauză că mădulele lor sunt pline de poftă. Iacob 4:1.

Sunt alții cari cred că ei merg pe calea cea îngustă, că ei sunt destul de gata pentru a moșteni Împărăția lui Dumnezeu și că ei trăiesc pentru Isus Hristos, dar atunci când cineva vorbește ceva împotriva lor, chiar dacă sunt vinovați, nu pot să tacă, nu pot să nu se aprindă de mânie și nu pot să nu întoarcă vorbirea de rău înapoi. Aceștia se aseamănă cu o apă noroioasă care este limpede atât timp cât nu este tulburată de ceva. Când intră în ea ceva ca să o tulbure, ea este numai noroi. Oamenii aceștia nu s'au desbrăcat de ei însuși și nu s'au îmbrăcat în Hristos. Dacă ei ar fi desbrăcați de eul lor firesc și îmbrăcați în Hristos, ei ar înțelege că Hristos nu a întors vorbirea de rău, nici nu s'a războit cu cei cari au venit asupra lui cu arme, și a tăcut fiind nevinovat și s'a supus Celui ce judecă drept. I Petru 2:22—23. Dacă eu m'am desbrăcat de firea mea veche și de eul meu și dacă m'am îmbrăcat în Hristos, la ce să mă doară când lumea și diavolul să răscoală împotriva mea, fiindcă nu se pot scula împotriva mea, căci eu nu exist, Cel ce trăiește în mine, este Isus Hristos. Or odată ce eul și firea mea veche au murit, nu mai sumțesc nici o lovitură și nici o împunsătură din partea lumii și a diavolului. „Sunt ca un om, care n'aude și în gura căruia nu este niciun răspuns.“ Psalm. 38:14.

Dar nu întotdeauna și din tot locul se întâmplă să auzim numai vorbiri de rău. Să întâmplă ca pe lângă vorbirile de rău să auzim rostindu-se și cuvinte de laudă la adresa noastră. Și atunci dacă nu am răstignit firea veche și dacă nu ne-am lepădat de noi în-

șine, începem a ne umfla de mândrie. Or, lucrul acesta nu l-am putea face atunci când în noi ar trăi Hristos, iar noi am murit, fiindcă mortul ori câte laude i s'ar aduce, nu și le poate însuși pentru sine. Sunt persoane cari nu știu să dea lui Dumnezeu onoarea și lauda nici atunci când predică, se roagă ori cântă. Cu cât mai mult nu pot să dea unii ca aceștia laudă lui Dumnezeu atunci când sunt vorbiți de bine și admirați de alții.

Mai sunt oameni cari stăpânesc oarecari averi sau bogății în lumea de acum și ei sunt atât de legați de ele că din cauza lor nu pot sluji Domnului, după cum cere El. Câți oameni bogați întâlnim noi în Scriptură cari s'au pierdut prin bogățiile lor lumești? Căci acela care își pune averea în viața asta pământească mai presus ca orice, nu s'a lepădat de sine însuși. Averea lumească îi servește pentru corp și pentru a fi lăsată ca moștenire urmașilor săi și ea aduce după sine — cele mai multe cazuri — lăcomia și sgârzenia. De aceea cei ce umblă să o cultive, iubind-o din cale afară, răătăcesc dela credință. I Tim. 6:10. Dacă în mine este Hristos, atunci toată averea mea lumească este a Lui, mie nu-mi trebuie, căci eu am murit și morților nu le trebuie averi pământești. Morții nu pot fi nici lacomi și nici sgârcoși. Iar dacă din cauza dorinței și iubirii de bogății lumești, nu pot sluji pe Dumnezeu, decât caut a-L înșela pe El și pe oameni, atunci nu sunt lepădat de mine însumi și atunci Domnul îmi spune: „Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.“ Luca 14:33. Și atunci dacă eu trebuie să mă leapăd de averea lumească, a cui va fi ea? Dumnezeu îmi spune: „A Mea este lumea și tot ce cuprinde ea.“ Psalm. 50:12. Tu ești numai un ispravnic într-o avere care este a altuia și ca ispravnic ți se cere să fi credincios în lucrul care ți-a fost încredințat. Luca 16:1—13. I Cor. 4:2.

Mai sunt și așa unii, cari și-au făcut idoli din copii. Ei nu pot urma Domnului din cauza copiilor. Ei trebuie să satisfacă plăcerile lumești ale copiilor cari sunt contrare voinței lui Dumnezeu și unii ca aceștia pentru aceea o fac aceasta, fiindcă nu sunt lepădați de ei înșiși și de lume.

Numai după ce m'am lepădat de mine însumi, pot îndeplini a doua condiție pe care mi-o cere Domnul; să-mi iau crucea. Mulți oameni cred purtarea crucei în diferite chipuri. Eu cred că aceea cruce pe care mi-o cere Domnul sau care îmi pretinde El să-I urmez, este crucea mea. Mat. 10:38. Și dacă este crucea mea, atunci pe această cruce trebuie să fie răstignită firea mea cea veche și patimile mele în cari am trăit mai înainte. Galat. 5:24. Ap. Pavel zice: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.“ Galat 2:20. Cum se poate ca Pavel să fi fost răstignit împreună cu Hristos când noi știm că în timpul

când Domnul Isus Hristos a fost răstignit, el nu era la credință? Lucrul este ușor de înțeles. Pavel s'a răstignit cu Hristos în aceeaș asemănare. După cum Domnul Isus Hristos a fost răstignit cu corpul în care a trăit pe acest pământ învățând și predicând oamenilor întoarcerea către Dumnezeu, așa noi ne-am răstignit împreună ce El firea veche. Și după cum Domnul Isus Hristos n'a înviat pentru lume, tot așa n'am înviat nici noi pentru lume. El a înviat din morți pentru Dumnezeu și pentru slava Lui, așa am înviat și noi ca să trăim o viață nouă. Astfel plini de încredere putem zice: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentruca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.“ Rom. 6:6. „Lumea nu ne cunoaște, pentrucă nu l-a cunoscut nici pe El.“ I Ioan 3:1.

Când Domnul Isus Hristos a fost răstignit, au fost unele femei cari au plâns în urma Lui. Ele l-au privit cu multă compătimire, dar nimenea nu ar putea să spună că s'a găsit cineva la Golgota dintre privitori, să simțească și el suferințele și durerile crucei. Tot la fel suntem și noi. Atâta vreme cât privim la cruce, ne putem înfiora și putem compătimi pe Isus Hristos care a murit pe ea. Dar însă când se cere ca să răstignim noi firea noastră veche, atunci lucrul se schimbă. Atunci simțim durerile răstignirii și ale crucei și până când eul nostru nu a murit, suferim mari dureri. Isus Hristos a căpătat în Ghetsmani deplina convingere că El trebuie să îndure crucea și pentru aceea nu a mai căutat să o înconjoare ci s'a dus spre ea din liberă voie. Dumnezeu care l-a încredințat pe Domnul Isus că trebuie să îndure crucea, El ne încredințează și pe noi că trebuie să o îndurăm. O cruce pe care trebuie — după cum am zis mai sus — să ne răstignim firea veche și corpul păcatului. Și pentru aceea El voiește ca noi să fim învățați de Domnul Isus și de liberă voie să mergem spre a ne da corpul păcatului, ca să fie răstignit.

Sunt mulți dintre cei ce zic că urmează Domnului, cari merg până la cruce, dar atunci când ar trebui să-și întindă mădularele păcatului pe ea spre a fi ținute cu cuie, se trag înapoi, pentrucă se îngrozesc de durerile răstignirii. Domnul Isus Hristos a fost Domnul cerului, a avut acolo slava pe care nimenea pe pământ nu a avut-o și nici nu poate să o aibă și El această mare slavă a lăsat să fie pusă pe cruce și prin umilința și ascultarea Lui, a dobândit o slavă mai mare decât cea dintâi. Filip. 2:5—11. Astăzi între cei cari zic că li urmează să găses mulți cari ajunși la un loc mai de frunte între oameni, nu pot să-și pună onoarea și slava lor lumească pe cruce, fiindcă mădulare corpului lor simt durere, dacă onoarea lor lumească moare. Domnul Isus Hristos deși era Copilul lui Dumnezeu, Tatăl tuturor credincioșilor și Creatorul tuturor lucrurilor, nu s'a ru-

șinat să i-a crucea în spate și să o poarte prin Ierusalim până sus la Golgota, dar sermanul om are rușine dacă trebuie să-și ia crucea și să urmeze Domnului. Isus Hristos a suferit crucea și a disprețuit rușinea, dar unii creștini de astăzi, disprețuiesc crucea și sufer rușinea în sânul lor. Și dacă vrem să înțelegem mai bine, Domnul Isus Hristos a răstignit pe crucea de pe Golgota lumea și păcatul cu toate ramurile lui. A luat asupra Sa păcatele tuturor oamenilor și S'a răstignit cu ele la Golgota. II Cor. 5:21. Și acum, dacă corpul și firea noastră cea veche i le-am dat Lui, El ni le-a răstignit. Și acum noi purtăm o cruce pe care să găsește răstignită firea noastră cea veche.

În vremea când se găsesc unii cari îngrozindu-se de durerile și chinurile crucei, fug, sunt alții cari deja sunt pe cruce. Aceștia simțesc durerile. Ei simțesc cuiele cari au fost bătute prin mădularele lor de pe pământ ca să fie omorâte, aud vorbele de ocară din

partea lumii care privește la crucea lor, etc. însă în acelaș timp nu fac nici o sfortare ca să scape de cruce, nici nu se vaită din cauza durerilor, ci ceea ce fac ei, este că se roagă pentru cei care îi înconjoară. Mai sunt apoi aceia cari au murit pe cruce. Ei nu mai aud lauda lumii și nu mai aud nici ocara și defaima ei. Ei nu mai cugetă, nu mai simțesc, nu mai vorbesc și nici nu mai lucrează ca oamenii din lumea aceasta. Ei sunt aceia cari fiind izbăviți de sub puterea întunerecului, sunt strămutați în Impărăția lui Dumnezeu. Colos. 1:13.

Scumpe suflete! Citind acest modest articol, cercetează-te în fața viului Dumnezeu, dacă faci tu parte dintre aceia cari s'au lepădat de ei înșiși și care poartă crucea. II Cor. 13:5. Domnul Isus să ne ajute să purtăm o cruce pe care este răstignită firea noastră cea veche. Amin.

GH. BRADIN

Credința și familia

Omul este creat de Dumnezeu pentru a trăi în unire cu alții, adică în societate. Cea dintâi formă a societății este familia. Familia și apoi societatea s'au început prin unirea bărbatului și a femeii. Dacă credința este folositoare omului — ca individ, dela leagăn până la ușa mormântului, nu mai încapе îndoială, că ea este folositoare și familiei, care este temelie societății.

O familie fără credință, fără sprijinul, fără garanția și binecuvântarea religioasă n'ar putea fi, ceea ce ar trebui să fie, și femeia în acest caz ar ajunge de răs.

Înainte de ivirea religiei creștine, familia perduse mult din prestigiul său, iar paguba pentru societate era nemărginită. La evrei, chiar pentru închipuite bănueli, bărbatul putea să dea carte de despărțire femeii sale și căsătoria era desfăcută. La păgâni, femeia era roabă; era tratată ca orice animal vânzând-o pe ea sau pe copilul ei dela pept; ea nu avea nici dreptul de moștenire, din averea părinților sau din averea soțului său. Când ea nu năștea copii sau când îi mureau, nu rămânea decât la mila bărbatului de a o mai ținea sau nu. De cele mai multe ori, îi se înfățișa un desrobot și soțul ei deschizându-i ușa îi spunea: „i-ați trancafusele și pleacă.” Fără credință la baza familiei, biata femeie era supusă tuturor capriciilor bărbatilor. Dacă nu-i mai plăcea bărbatului, o alunga și își lua alta, cum ar schimba cineva servitorii. Tot așa și femeile bărbații, încât unele numărău anii vieții după numărul bărbaților. Femeia Samaritană ținuse șase bărbați, iar unul dintre primitivi credincioși spune că a luat parte la înmormântarea unei femei, care a avut 17 bărbați. Și vina se arunca tot asupra femeiei.

Dacă starea femeii era de plâns, nu mai puțin în-

jositoare era și a copiilor. Viața lor atârna de bunul plac al părinților. Putea tatăl să facă cu copilul său ce vrea, fără a da cuiva socoteală. Dacă un copil se năștea slab, sau bolnav, sau dacă un om dobânda prea mulți copii, tatăl nu-l lua în brațe, adică nu-l recunoștea și era aruncat pe muntele Taiget, cum făceau Spartanii sau de pe stânca Trapeia cum făceau Romanii, și aceasta o făceau fără milă. Tatăl putea să vândă pe copilul său, cum ar vinde un miel; putea să-l omoare, cum ar fi omorât un câine. Se spunea, că nu arare ori se vedeau părinți sfărâmând capul copilului lovindu-l de ziduri, sau călcându-l în picioare, iar Tertulian istorisește de copii sfâșiati de câini sau înecați, ori murind de frig și de chinul foamei. Oaltă decădere și înjosire a familiei mai era și **poliandria**, de a avea adică femeia mai mulți bărbați deodată, precum și **poligamia**, de a avea bărbatul harem sau mai multe femei.

Iată dar în ce stare de înjosire, de mizerie și de barbarie se găsea femeile și copii! Iată de câtă tiranie era capabil părintele și ce putere nemărginită avea el asupra alor săi, fără nici o răspundere.

Odată cu venirea credinței creștine, Domnul Isus Hristos a ridicat căsătoria la vrednicia de taină. Mântuitorul a curățit și întărit legea firească a căsătoriei, când a stabilit unitatea și nedesfacerea ei, zicând: „Oare n'ați citit că Ziditorul, dela început i-a făcut parte parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup?”

Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despărță.” Mat. 19:4=6.

Apoi, Domnul Isus pune îndatoriri bărbatului să-și iubească femeia sa, ca pe sine însuși, făcând chiar jertfă pentru ea, la nevoie: „Astfel, dar sunt datori bărbații să-și iubească femeile lor, ca corpurile lor însăși. Cine își iubește femeia sa, pe sine se iubește; pentru că nimeni nu și-a urât vreodată corpul său însuși, ci fiecare îl hrănește și-l încălzește, după cum și Hristos a iubit biserica și s'a dat pe sine însuși pentru ea, tot astfel să-și iubească și bărbații femeile. Sfânta Scriptură ne arată că' bărbatul este obligat să-și cinstească femeia sa, deci să-i păstreze neștirbit prestigiul și demnitatea sa, precum și femeia este datoare să se teamă și să asculte de bărbatul său. „Voi bărbaților, purtați-vă la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele cari vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împedecate rugăciunile voastre. Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere de Dumnezeu. I. Petru 3:1, 2, 7.

De aceea se vede, câtă depărtare era între bărbat și femeie la păgâni și la ce apropiere i-a adus Hristos prin Evanghelie. Câtă tiranie, dispreț, cruzime și barbarie era în păgânism și câtă iubire, cinste și îngrijire, se cere bărbatului pentru femeia sa, în creștinism. Credința creștină, recomandă cinstea în viața casnică, necălcându-și devotamentul de credință unul față de celălalt, făcut în fața lui Dumnezeu, când presbiterul a cerut binecuvântarea cerească. Căsătoria trebuie să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari. Evr. 13:4.

Așa trăind bărbatul și femeia, încolțește, crește și înflorește floarea virtuții, dând roade binefăcătoare, pentru copii lor. Educația, făcută după învățătura moralei creștine, este cea mai sănătoasă și cea mai trainică; deoarece nimenea n'a cunoscut mai bine natura omului ca Hristos și nimeni nici odată n'a propăvăduit și nu va mai predica o morală mai superioară, mai sfântă, mai desăvârșită ca a fiului lui Dumnezeu.

Aici, veți vedea credință, iubire, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, blândețe, și înfrânare. Aici nu va încolți buruiiana neuniri, a răutății, a dușmăniei și a nelegiuirii. Neghina va fi înăbușită de grâul cel bun, cari sunt roadele Duhului Sfânt de mai sus; vițul nu va încolți și virtutea va spori; iar binecuvântarea lui Dumnezeu nu se va depărta din casa unei astfel de familii creștine.

Acolo unde nu se ține seama de credință, acolo se depărtează binecuvântarea a lui Dumnezeu; acolo, încolțește sămânța neunirii, a răcelii, a desfrâului și lesne se ajunge la divorț, care ca o fiară sălbatică sfășie familia, rupându-le legăturile de dragoste și de

unire. Și, aruncând pe drumuri copii nevinovați și ajungând nenorociți în lume. Și, dacă luăm bine seama, divorțurile cresc în raport cu nerespectarea credinței și a moralei creștine, spre nenorocirea societății, căci copii unor părinți despărțiți sunt în cea mai mare parte lipsiți de educație religioasă și numai creștinii buni și cetățeni cinstiți nu pot deveni astfel de copii.

Căsătoria este de două feluri, civilă și religioasă. Căsătoria civilă, fără cea religioasă, nu este decât un concubinaj legal; și pentru creștinii, un dispreț a sfintelor taine. Orice s'ar zice, căsătoria civilă este privită ca un contract, între soț și soție, ca și între patron și ucenic sau servitor; aceasta nu poate avea valoarea adevărată, decât numai pentru asigurarea averii soției și a răspunderilor înaintea legii civile, dar nu și înaintea lui Dumnezeu; ea nu pătrunde în suflet și nu leagă pe soț cu legământul duhovnicesc, care singur nu se poate rupe.

Iubirea soților, legați între dânșii numai prin acest act civil, nu poate aduce o binecuvântare sau fericire desăvârșită în familie, căci ea nu este făcută cu consimțământul lui Dumnezeu și prin urmare nu este întărită de El. El nu pot zice, că: „vor fi cei doi un trup,“ căci fără binecuvântarea lui Dumnezeu, sunt numai doi tovarăși, fie cât de buni și cinstiți ar fi. Pe ei, nu Dumnezeu i-a împreunat și prin urmare nu au nici binecuvântarea Lui.

Tineri căsătoriți religioși, pe baza convingerii și a credinței, împart între ei, bucuriile ca și întristările, zilele senine ca și pe cele furtunoase; primesc rozele ca și spini. Pe câtă vreme, cei fără căsătorie religioasă, la prima adiere a vântului discordiei sau a lipsei, ori a vreunei nenorociri, se despart, prin divorț, sau pur și simplu se părăsesc unul pe altul, luându-și lumea în cap și lăsându-și copiii în prada mizeriei, lucru, ce nici animalele nu fac, mai înainte ca puii lor să se poată hrăni singuri. Unde este dar fericirea în asemenea familii civile sau necredincioasă? Nu tot așa se petrec lucrurile în familii credincioase, cari căsătoria o țin la nivelul de taină și sunt căsătoriți religioși. Ei se jertfesc pe ei înșiși — chiar dacă cad în jugul mizeriei — numai să-și hrănească copilașii. Ei trec peste toate greutățile, pentru că Cel ce a zis: „Rămâneți în Mine, pentru că fără Mine nu puteți face nimic.“ El le ajută și în toate le dă biruință, fiind uniți în credință. Astfel hrânindu-se ei din fagurile Evangheliei, atât părinții cât și copiii se va îndulci inima lor și a copiilor lor, din care va țâșni izvoare de apă vie, după cum spune Scriptura, spre viață vecinică.

Din celea de mai sus, se poate vedea câte roade binefăcătoare aduce credința și viața spirituală, într-o familie credincioasă, crescută în morală creștină. Aleluia. Amin.

JOAN DANCIU

Lupta credinciosului

„Imbrăcați-vă (cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului.“ Efes. 6:11.

Iubiți frați, surori și toți aceia cari citiți această foaie, dacă stăm și cugetăm la cele ce auzim și citim prin ziare, vedem cum toate popoarele se înarmează. Fiecare stat se silește ca să aibe un armament mai superior altor state. Cred că ați citit sau auzit ce arme grozave s'au inventat și se inventează încă. Și toate acestea pentru ce? Pentru a fi în stare să se apere când va fi atacat de dușman.

Dacă aceste lucruri se petrec în lume în cele firești, apoi la fel se petrece și în cele spirituale. Sf. Apostol Pavel în textul de mai sus, ne spune și nouă ca să ne înarmăm pentru ca să putem fi în stare a ținea piept dușmanului nostru.

Dacă cercetăm cu atențiune Sf Scriptură vom vedea că felul de a lupta diferă dela poporul Vechiului Testament la cel al Noului Testament. Moise a zis poporului: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea, pe care v'o va da Domnul în ziua aceasta, căci pe Egiptenii aceștia pe care îi vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul se va lupta pentru voi; dar voi să stați liniștiți.“ II Moise 14:13-14. Sf. Ap. Pavel zice: „Luptă-te.“ I Tim. 6:12. Vedem deci că e o diferență în felul de a lupta al poporului. V. T. și cel al N. T. La cel dintâi se lupta Domnul pentru ei și la celalalt trebuie ca fiecare să lupte.

În textul pe care l-am citit în capul articolului, vedem că ni se zice să ne îmbrăcăm cu toată armătura lui Dumnezeu. Oare de ce a zis Dumnezeu așa?! Lui Moise i-a spus să ia numai toiagul. II Moise 4:17. Lui Iosua i-a zis să sufle numai din trâmbiță și să înconjoare cetatea de șapte ori. Iosua 6:4. David a plecat la luptă numai cu toiag și cu praștie. I. Samuel 17:40-43 Samson a plecat fără arme și totuși a ucis „o grămadă“ „două grămezi“ cu o falcă de măgar. Judecători 15:16. Mai vedem și pe Ghedeon a plecat la luptă cu trâmbițe și cu niște făclii în niște ulcioare goale. Judecători 7:16. Și vedem că nouă Domnul ne zice să ne îmbrăcăm cu „**toată armătura**“ ca să mergem la luptă. Pentru ce? Pentru că oamenii Vechiului Testament se luptau contra cărnei și sângelui, iar nouă ne zice: „Căci noi n'avem de luptat contra cărnei și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești.“ Efes. 6:12. Iată dar, de ce avem nevoie de toată armatură lui Dumnezeu. Avem să luptăm împotriva unui vrăjmaș puternic, iscusit și încă mai mult, luptăm pe un teritoriu stăpânit de el. Oamenii vechi se luptau contra cărnei și sângelui cu armele ordonate de Iehova, iar noi ne luptăm împotriva satanii cu armătura lui Dumnezeu. Efes. 6:13-18.

Lupta lui Ghedeon 7:16-22, purtată contra unui vrăjmaș trupesc, aplicându-o și noi în mod spiritual ar fi pentru noi și un avertisment cam cu ce armă să ne luptăm și cum să le întrebuițăm. Am văzut în

textul din Judecători 7, că Ghedeon a împărțit oamenilor săi înainte de a pleca la luptă câte o trâmbiță și câte un ulcior cu o făclie în el, și le-a spus că la un semn al lui, ei să spargă ulcioarele, să ridice făcliile în sus și să sufle din trâmbiță. Domnul nostru ne-a chemat și pe noi din întuneric la mînuna Sa lumină și ne-a dat o făclie pe când zicea: „Voi sunteți lumina lumii.“ Mat. 5:14. Această lumină era ascunsă într'un ulcior al necunoștinței a cărei spargere ni s'a poruncit prin cuvântul: „Luptă-te.“ I Tim. 6:12 și „luminați.“ Mat. 5:16 Filip. 2:15-16. Ne-a dat și o trâmbiță cu care trebuie să suflăm: „Suflați în trâmbiță în Sion.“ Isaia 58:1. „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.“ Marcu 16:15. Spuneți lumii: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui ne curățește de orice păcat.“ I Ioan 1:7.

Pentru ca să putem face acest lucru și pentru ca să putem învinge, avem nevoie de ajutor pe care îl putem primi dela Domnul cerului și al pămîntului: „Ridică ochii mei spre munți de unde vine ajutorul meu dela Iehova Dumnezeu al ostirilor.“ Psalm. 121:1. Dacă voim să fim învingători și să ne întoarcem voioși din luptă, să nu ni se turbure inima noastră când plecăm la luptă ci să credem cu toată puterea că vom fi biruitori. Să aruncăm orice bagaj nefolositor care ar putea să ne împedecă a lupta. Și primul bagaj care ne-ar stingheri, este „frica“. Noi trebuie să știm că, Cuvântul Domnului spune că fricoșii nu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu. Din poporul lui Dumnezeu frica trebuie să dispară, pentru că în fruntea lui se află Cel mai mare luptător. El este Acela care zice: „Indrăzniți, Eu am biruit lumea.“ Ioan 16:33. Prin El trebuie să învingem. Al doilea bagaj care ne-ar putea fi piedică în luptă ar fi așa zis'a: „lene.“ Aceasta este o cursă a satanii. Dumnezeu ne sfătuiește să ieșim din calea leneșului ca să nu ne molipsim. El ne spune clar că: „Cine nu muncește, nici să nu mănânce.“ II Tesal. 3:10. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie albine lucrătoare și nu trântori nefolositori. Noi trebuie să luptăm și să învingem păcatul care lesne ne înconjoară. Datoria noastră de luptători este aceea că trebuie să aruncăm dela noi tot ceea ce ne-ar putea împiedeca în luptă. Corpul nostru este Templul lui Dumnezeu și deci noi nu mai suntem ai noștri. Sf. Ap. Pavel în epist. sa către Romani cap. 6:13 zice: „dați membrele voastre ca pe niște unelte ale neprihănirii, lui Dumnezeu,“ în urma cărora Iov zice că: pe ce vom pune mâna vom isbuti și căile noastre vor străluci de lumină. Iov 22:28. Cine ne-ar putea pe noi despărți de Domnul Isus pentru a nu lupta alături de El? Sf. Ap. Pavel zice că e încredințat că nu ne poate despărți nici înălțimea nici adâncimea. Rom. 8:39.

E drept că satana ne oferă multe lucruri pentru a ne atrage din armata Domnului Isus, însă noi să le respingem știind că tot ce se vede e trecător, iar cele

vecinice le primim numai de la Domnul Isus. Lupta pe care o dăm nu este numai în interesul Regelui nostru ci e mai mult în interesul sufletului nostru. Să luptăm dar până vom ajunge ziua în care vom auzi vocea Lui zicând: „Intră în bucuria Domnului tău.” Mat. 25:21.

Domnul Isus să ne ajute a ne putea lupta, a birui și a avea parte de adevăr, de bucuriile și fericirile

pe care El le-a pregătit tuturor acelor care nu s'au dat înapoi ci au mers înainte. Să nu ne lenevim căci astfel vom pierde răsplata. Domnul să ne ferească, El, Acela care toate le poate câte le vrea, pentru că Lui I s'a dat toată puterea în cer și pe pământ.

Incununat cu glorie, cinste și slavă să fie Numele Lui din vecinicie în vecinicie. Aliluia. Amin.

Poftele firii pământești și sufletul

„Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești cari se războiesc cu sufletul.” I Petru 2 : 11.

Sfânta Scriptură ne învață că atunci când bunul Dumnezeu a creat pe om, l-a creat din pământ și a suflat în nările lui suflarea de viață și astfel omul a devenit ființă vie. Gen. 2 : 7. Prin urmare vedem că omul se compune din două părți: una este din pământ și alta este suflarea lui Dumnezeu care l-a înviat. Cum aceste două părți din care se compune omul, nu au una și aceeași dorință, nu năzuiesc spre acele lucruri, din această cauză în om se produce o luptă. Acești doi dușmani, sunt neîmpăcați, ei nu se pot împăca niciodată și războiul lor numai atunci s'a terminat, când unul pe celălalt l-a învins cu desăvârșire. Când unul din acești doi dușmani a ieșit învingător, el supraveghează mereu asupra celuilalt ca să nu se mai poată ridica. Și acești doi dușmani neîmpăcați pe cari îi avem la noi și îi purtăm pretutindeni cu noi, sunt corpul și sufletul nostru.

Corpul nostru — după cum am zis mai sus — este din pământ. Dorința lui, privirea, năzuința, etc. toate sunt spre pământ. Lui nu-i place cerul decât îi place pământul fiindcă din el este luat. Faptele în cari se place el sunt din lumea aceasta, pe cari ap. Pavel ni le arată foarte lămurit când ne spune: „Faptele corpului sunt vederate și sunt aceste: „adulterul, fornicățiunea, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoriile, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu aceste.” Galat. 5 : 19—21. Aceste sunt lucruri pe cari corpul le iubeste și pe aceste le poftește. Atunci când lui i-a reușit să învingă sufletul, le face fără nici cel mai mic simț de rușine având grije însă în același timp, ca să țină sub strictă supraveghere sufletul ca nu cumva acesta să se înarmeze cu armele luminei și să-l răpună. De aici se naște în om rușine, atunci când ar trebui să urmeze Domnului. Dar atunci când ar trebui să ajungă beat

din gard în gard nu are rușine. Se sokoate neînțelept dacă ar urma pe calea Domnului, dar atunci când își cheltuește câștigul prin cârciumi, când vine acasă beat, când își bate nevasta și își alungă copiii, când scoală pe vecini din somn prin faptege lui rele, atunci se crede înțelept. A suferi purtând crucea lui Hristos, crede că-i o nebulie, dar a suferi ca un făcător de rele crede că este mai bine. Știm cine îi spune lui toate aceste? Corpul lui sau firea lui pământească. Știm cine îl face să se creadă singur înțelept și să privească cu dispreț în jurul lui și îndeosebi pe cei ce urmează Domnului? Corpul lui sau firea lui pământească. Sunt și alte lucruri prin care corpul nostru caută să ne țină într'o stare de vrăjmășie cu Dumnezeu. „Căci tot ce este în lume: pofța firii pământești, pofța ochilor și făudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.” I Ioan 2 : 16.

Sufletul este din Dumnezeu; el este suflarea lui Dumnezeu în om. Fiindcă sufletul este de la Dumnezeu, el și dorește după lucrurile cari vin de la Dumnezeu. Lui îi trebuie iubire, bucurie, pace îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe și înfrânare de la toate poftele. El disprețuiește lucrurile din lumea aceasta și nu le sokoate vrednice a și le însuși, fiindcă le consideră pe toate — așa cum sunt — trecătoare. Oamenii cari trăiesc pentru suflet sau după îndemmurile lui, ei nu ar merita nici priprigonirea, nici invidia și nici disprețul din partea celorlalți, ci mai degrabă sunt vrednici de stima și admirația acelor pentru că deși după corp ei s'au născut la fel ca și aceia, sufletul lor s'a luptat, ca un erou până când a supus corpul pe care l-a răstignit împreună cu patimile și poftele lui.

Iată deci că, omul lupta cea mai mare o are în sine și cu sine. Cel ce se poate învinge pe sine, este cel mai viteaz și mai puternic om. Sf. Scriptură ne arată o mulțime mare de oameni cari de altfel au fost cre-

dincioși, dar atunci când a fost vorba să se învingă pe ei, atunci când ar fi trebuit ca ei să se retragă lăsa cutare sau cutare lucru pământesc să nu-l facă și să nu-l poftască, n'au putut să o facă. Au făcut lucruri rele. Și iată deci că pe ei înșiși n'au putut să se învingă. Au fost împărați viteji înaintea cărora au căzut cetățile vrăjmașe dar poftele firii lor pământești, n'au căzut. De aceea înțeleptul zice: „Cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucește cetăți.“ Prov. 16 : 32.

Dumnezeu când a făcut pe om, mai întâi a creat corpul omului din pământ și numai după aceea a suflat în nările lui suflare de viață. Lucrul acesta să petreacă întocmai până în ziua de astăzi. Mai întâi avem viața trupeză căci: „Ce este născut din carne, este carne.“ Ioan 3 : 6. Și numai după aceea putem ajunge la viața duhovnicească printr'o a doua naștere. După cum suflarea lui Dumnezeu a intrat în corpul lui Adam și l-a înviat, tot la fel Duhul lui Dumnezeu intră în sufletul nostru pe care îl face viu și destoinic ca se se împotrivescă poftelor firii.

Când odată sufletul este deșteptat din somn, el caută să pună stăpânire pe corp și vrea să-l aducă și pe acesta la Domnul Isus ca să fie curățit, spălat, sfințit și înviat. Cum însă corpului nu-i place aceasta, cum lui îi place mai bine noroiul lumii acesteia, el se împotrivesc. Și lucrul acesta nu este un lucru de mirare căci care adversar este să te lase a pune stăpânire pe el și să-l faci rob fără de luptă? Dacă atâta timp cât sufletul a dormit în păcat, omul a făcut toate faptele firii pământești cu bucurie și fără mustrare de conștiință acum când sufletul se deșteaptă, acum când el vrea să trăiască treaz, acum când el începe a se împotrivi corpului, ne mai lăsându-l să facă cele ce a făcut, în om se produce lupta. Această luptă este foarte grea, fiindcă omul se simte tras în două direcții opuse. Deoparte îl trage sufletul spre cer, de dealaltă îl trage corpul spre pământ. Corpul îi trece pe dinauntea ochilor toate bucuriile lumii, el îi arată tot ce pierde din lumea aceasta dacă nu se împotrivesc sufletului, el îi arată cât de amară și grea va fi crucea care îl așteaptă dacă nu stă locului, el îi arată cât de mulți vor fi batjocoritorii săi, el îi arată că urmând sufletului să expune disprețului public și va fi privit ca un gunoi și în fine îi arată că calea pe care vrea să-l ducă sufletul e o cale ce merge în sus. e un drum îngust pe care nu poți merge fără să cazi, fiindcă cei ce au apucat a merge pe acest drum, foarte mulți sunt aceia cari s'au întors înapoi și au început a huli acest drum. În timpul însă când corpul îi arată toate aceste, sufletul îi deschide ochii săi (pe cari mai înainte i-a ținut închiși, fiindcă a dormit) și începe a-i arăta gloria care așteaptă în ceruri pe cei ce au biruit asupra poftelor firii pământești, îi arată cununile cari așteaptă pe în-

vingători, îi arată moștenirea cea nestricăcioasă și nepătată care îi este păstrată în ceruri, îi arată adunarea în sărbătoare a îngerilor, îi arată cortul lui Dumnezeu cu oamenii, îi arată cum cei mântuiți nu duc lipsă de nimic și în fine îi arată cât de mare, glorios și splendid este Noul Ierusalim, locul și orașul celor mântuiți. Iar în ce privește lucrurile pe cari i le-a arătat corpul, sufletul îi arată scris cu litere de foc următoarele cuvinte: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața vecinică.“ Marcu 10 : 29—30. „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.“ Rom. 8 : 18. Și în această stare, omul începe a striga: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...“ Rom. 7 : 24.

Însă îndată ce omul s'a predat pe deplin și a ascultat îndemnul sufletului, lupta pe care a avut-o încetează; sufletul pune stăpânire peste ființa lui și supune corpul. În inima sa se produce o pace și o liniște cum el n'a mai avut și nici n'a mai simțit. În locul păcatului i-a loc în inimă Domnul Isus și aceea inimă devine un templu a Duhului Sfânt.

Odată ce sufletul a devenit stăpân și a învins corpul, el nu poate fi nepăsător și neveghețor. Datorința lui este acum ca necontent să supravegheze asupra corpului și să nu-l lase a se întinde iarăș la poftă. Un om al lui Dumnezeu a zis: „Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire...“ I Cor. 9 : 27. Dacă nu facem acest lucru, dacă căutăm mereu să nu lăsăm firea pământească moartă și răstignită cu patimile și poftete ei, dacă ne îngrijim de ea, suntem asemenea oamenilor cari caută să încălzească șarpele care a fost amorțit de frig. El după ce a fost încălzit la sânul lor, i-a mușcat și ei au murit. La fel este firea pământească dacă ne îngrijim de ea. Ajunge numai ca noi să ne încercăm în lucrurile ei, pentruca ea să ne biruiască și noi să cădem răpuși pentru totdeauna. De aceea Duhul Sfânt ne spune: „Imbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grije de firea pământească, pentruca să-i treziți poftete.“ Rom. 13 : 14.

Scumpe suflete! Nu căuta vrăjmașii tăi în afară de persoana ta. Nu te uita după ei prea departe, ci uită-te în tine să vezi firea ta pământească este cel mai mare dușman al tău. Poftetele acestei firii sunt cele mai groaznice și înfricoșate arme cu cari vrăjmașul se luptă împotriva ta ca să te nefericească și ca să te lipsească de Impărăția lui Dumnezeu.

Cu aceste arme să luptă vrăjmașul prin tine (și nu prin altul) ca să ucidă ceea ce ai tu mai scump — sufletul tău. Sufletul tău este o „lumină a Domnului“ Prov. 20 : 27 iar poftetele firii pământeste sunt

lucrurile cu cari vrăjmașul suflă ca să stingă această lumină. Oare ce faci tu? Permiți tu un asemenea lucru? Cercetează-te bine. II Cor. 13 : 5.

U. M.

O zi de întuneric și negură mare

Ioel 2:2.

Cetind noi în cartea lui Dumnezeu, vom da peste o mulțime de versete cari ne prevestesc ziua de groază și de răzbunare a mâniei lui Dumnezeu. Profetii au vorbit cu multe veacuri înainte de Domnul Isus, despre această zi. Ei au voit să ne convingă pe noi că ea vine cu grabire și în timpul când pentru lume va fi o zi de întristare, de plâns și bocet, pentru copiii lui Dumnezeu, ea va fi o zi de bucurie. Profetul Malachi privind ziua aceea zice: „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cupitor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca mîrștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură. Dar pentru voi cari vă temeți de Numele Meu, va răsări soarele neprihănirii...“ Malachi 4:1—2. „Da ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire dela Cel Atotputernic.“ Ioel 1:15. „Arde focul înaintea Lui și pâlăieie flacăra după el. Înaintea lui țara era ca grădina Edenului, și după el este un pustiu sterp: nimic nu-i scapă.“ Ioel 2:3. „Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n'a fost ca ea.“ Ier. 30:7. „O zi de întunec și negură mare, o zi de nori și de întunecime.“ Ioel 2:2. „Căci ea este o zi a Domnului oștirilor împotriva oricărui om mândru și trufaș, împotriva oricui se înalță. Isaia 2:12. În apocalipsa cap. 6 v. 12 până la 17 putem vedea și mai lămurit puterea zilei de groază și efectul ei asupra celor ce nu slujesc lui Dumnezeu. Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m'am uitat, și iată că s'a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s'a făcut negru ca un sac de păr, luna s'a făcut toată ca sângele și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s'a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s'au mutat din locurile lor. Impărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștirilor, cei bogăți și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s'au ascuns în peșteri, și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?“ „n acele zile, oamenii

vor căuta moartea, și n'o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei.“ Apoc. 9:6.

Și acum iubite cetitorule, te rog dă-mi voie să te întreb: După atâta de mult sbucium și trudă care te întâmpină în această lume plină de necaz, te-ai gândit măcar odată la ziua cea mare, în care cerurile aprinse vor trece cu trosnete mari și corpurile cerești se vor topi de marea căldură a focului și pământul cu tot ce este pe el va arde? II Petru 3:10. Te-ai gândit la aceea zi măreată când nu vei putea să te distrezi, nici să te plimbi prin parcuri și grădini cu flori mirositoare, căci atunci în loc de miros plăcut, va fi putoare? Isaia 3:24. Vei putea tu oare în ziua aceea să-ți cauți o cameră luxoasă, mobilată frumos și un pat moale cu perină cu pene ca să te odihnești și să-ți pleci acolo capul? Nu, nu. Căci atunci, dacă astăzi nu te-ai întors către Dumnezeu, te vei mulțami dacă vei putea să-ți găsești un locșor în crepătura unei stânci fie măcar și umed numai să poți fi la adăpost și liniștit, dar nici pe acesta nu-l vei găsi, din cauză că mânia lui Dumnezeu te urmărește pretutindeni.

Scumpe suflete, deschideți ochii privește în Cuvântul lui Dumnezeu și apoi pune cele scrise acolo în legătură cu vremile de azi. Oricât de împietrit și necredincios ai fi, totuș nu poți rămânea indiferent sau nepăsător față de cele ce vezi astăzi și pe cari proorocii lui Dumnezeu au știut să ți le spună ție și mie cu mii de ani înainte. Citește în cartea profetului Naum cap. 2 v. 3—4 și vezi cum zice: „...fulgeră carăle de focul oțelului în ziua sorocită pregătirii de luptă, și sulitele se învârtesc. Duruiesc carăle pe ulițe, să năpustesc unele peste altele în piețe; parcă sunt niște făclii la vedere, și aleargă ca fulgerile.“ Isaia zice: „Cine sunt aceștia cari zboară ca niște nori, și ca niște porumbei spre porumbarul lor?“ Is. 60:8. Și ce vom mai zice când cugetăm despre lacustele apocaliptice și despre caii apocaliptici din a căror gură iese foc, fum și pucioasă?! Toate aceste lucruri proorocite cu multă vreme înainte, noi le vedem astăzi împlinindu-se pe pământ. Și la toate aceste Domnul nostru Isus Hristos ne spune: „Când

vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie." Luca 21:28.

Iubite cetitorule! Nu ai voi mai bine ca în acele zile de necaz să ai un loc unde să te poți adăposti? Ai auzit tu vreodată cuvântul de mângâiere pe care îl vor auzi cei drepti în acele zile? Ascultă ce zice Dumnezeu copiilor Săi: „Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, și în cuie ușa după tine; ascunde-te câteva

clipe, până va trece mânia!" Isaia 26:20.

Totul atârână de alegerea pe cari o faci tu astăzi: Dacă tu cauți că atunci să fi ocrotit de Dumnezeu și dai dovazi pentru aceasta printr'o purtare în adevăr creștină, așa ți se va întâmpla. Iar dacă stai nepăsător astăzi, vei avea parte și vei suferi mânia lui Dumnezeu. Gândește-te serios încotro alergi și ce faci astăzi.

N. JURJ

Lecțiuni biblice

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 26 Oct. Respectul Legei. Rom. 13:1-14.
 Mar. „ 27 „ Infrânarea poftelor. Dan. 1:8-13.
 Mer. „ 28 „ Invățătura pentru a fi infrânat. I. Cor. 9:24-27
 Joi „ 29 „ Păzirea moralei. Galat. 5:13-26.
 Vin. „ 30 „ Căutarea binelui altora. I. Petru 3:8-13.
 Săm. „ 31 „ Atenție pentru primejdie. Isaia 28:1-3.
Duminică în 1 Noembrie: Legea, Dragostea și Infrânarea.
Rom. 13:1-14

Cuv. aur. Rom. 14:21.

Cuvânt Adevărat. Un creștin datorează țării sale supunere, deaproapei lui său dragoste și lui Dumnezeu o viață sfântă ca a Domnului Isus.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată felul în care noi trebuie să ne purtăm în toate ramurile vieții. El ne arată cum trebuie să ne purtăm față de Lege și autoritate, cum trebuie să ne purtăm față de ceilalți concetățeni ai noștri și cum trebuie să ne purtăm față de Dumnezeu.

Autoritatea țării. Noi ca creștini suntem învățați de Cuvântul lui Dumnezeu ca să ne supunem autorităților. În cazul când ne-am împotrivi lor, ne împotrivism lui Dumnezeu. Noi trebuie să ajutăm autoritatea a-și îndeplini misiunea pe care o are dela Dumnezeu ca să pedepsească pe făcătorul de rele și să laude pe cel ce face binele, fiind supuși și plătindu-ne la împlinirea și impozitele. Noi credem că autoritatea este dela Dumnezeu pentru menținerea ordinii și a bunei rândueli.

Legea dragostei. Creștinul are o datorie față de frați și de toți oamenii și această datorie el nu o poate achita în întreaga lui viață. În fiecare clipă și la fiecare pas trebuie să plătească din această datorie și cu toate acestea ea nu se mai gată. Această datorie a lui este de a iubi pe toți.

Umblarea creștinului. Un creștin nu mai poate umbla în fapte rele, el nu mai poate trăi în întunec. El trebuie să se desbrace de toate faptele întunerecului și să se îmbrace în armele lumii. Pentru el a fost destul viața cât a trăit-o fără Dumnezeu în întunec. El acum nu mai umblă ca să trezească poftele firii pământesti.

Intrebări: De unde este autoritatea? Trebuie să fie supus creștinul autorității? Trebuie să plătească creștinul datorie? Care este datoria creștinului? Față de cine are el această datorie? Cum trebuie să trăiască creștinul? Mai poate el trăi în întunec?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 2 Noem. O misiune sânguinoasă. Fapte 19:8-12.
 Mar. „ 3 „ O învingere hofăratoare, Fapte 19:13-20.
 Mer. „ 4 „ Coiful cel bun. Efes. 6:10-20.
 Joi „ 5 „ O întoarcere streină. Efes. 5:5-16.
 Vin. „ 6 „ Un predicator brav. II. Cor. 6:4-10.
 Săm. „ 7 „ Un dușman amar. I. Petru 5:6-10.
Duminică în 8 Noembrie: Lupta creștinului. Fapte c. 19 Efes.
6:10-20

Cuv. aur. Efes. 6:10.

Cuvânt Adevărat. Dumnezeu ne-a înzestrat cu putere ca să ne putem lupta cu succes.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. În lecțiunea aceasta noi vedem cum a lucrat Dumnezeu prin Ap. Pavel și cum el s'a silit ca să fie îmbrăcat în toată armatura creștină.

Predicarea și învățătura. Pavel a fost un orator mare. Predica și învățătura lui, s'au bazat pe puterea lui Dumnezeu. El a căutat să întoarcă cât mai mulți oameni la Dumnezeu. Pe cei ce au crezut la predica lui, el i-a despărțit de către ceilalți cari nu au crezut.

A lucra minuni speciale. Dumnezeu a lucrat prin Pavel cu mari minuni. Basmale sau sorturi cari erau puse peste corpul lui Pavel se puneau în urmă peste bolnavi și îndrăciți și ei erau lăsați de boale și părăsiți de duhurile rele. Multe suflete au crezut și s'au întors la Domnul prin predica și minunile Ap. Pavel.

O mare împotrivire. Ap. Pavel a întâmpinat o mare împotrivire din partea argintarului Dimitrie care voia să trăiască din neștiința poporului. Acest argintar care se îndeletnicea cu facerea zeilor, a răsculat mult norcd împotriva lui Pavel și a tulburat toată cetatea.

Soldatul creștin. Pavel a stat lângă Domnul în toate împrejurările, a purtat îmbrăcămintea Lui și s'a luptat cu armele Lui. De aceea el a fost biruitor totdeauna.

Intrebări: Ce a făcut Pavel? Ce minuni a făcut Dumnezeu prin Pavel? Cine a încercat a face minuni după exemplul lui Pavel? Cine s'a răsculat împotriva lui Pavel? Care este armătura creștină?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 9 Noem. Chemarea datorinței. Fapte 21:10-15.
 Mar. „ 10 „ Nevoia de a avea curajii. Fapte 21:21-34.
 Mer. „ 11 „ A se preda pe sine pentru alții. Rom. 9:1-5.
 Joi „ 12 „ Puterea convingerei. Fapte 20:21-27.
 Vin. „ 13 „ Credințioșie către Hristos. Mat. 10:34-39.
 Săm. „ 14 „ A urma lui Hristos. Ioan 15:18-25.
Duminică în 15 Noembrie: Eroismul credinței creștine. Fapte 21:12-23 Rom. 9:1-5.

Cuv. aur. Ioan 15:13.

Cuvânt Adevărat. Evanghelia a înaintat progresând prin oameni cari s'au predat cu totul lui Hristos.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. Dorința arzătoare a lui Pavel a fost ca el să ajungă la Ierusalim. Deși el a fost avertizat de Duhul Sfânt despre ce îl așteaptă acolo și deși frații l-au rugat să nu se ducă la Ierusalim, el a rămas ferm hotărât ca să meargă chiar dacă va trebui să moară acolo.

Spiritul lui Pavel de împăcaciune. Pentru a liniști pe Iudeii cari erau în Ierusalim, Pavel a fost sfătuit să facă unele lucruri din Lege. Deși Pavel nu le-a mai crezut ca folositoare, le-a făcut numai pentru ca să fie pace.

Îngrijorarea lui Pavel pentru frații lui. Pavel a fost foarte îngrijorat din cauza fraților lui și a rudelor sale, cari nu erau mântuiți, și a fost chiar gata a se preda pe sine pentru ei, așa de mult i-a iubit.

Intrebări: Cine a proorocit că Pavel va fi legat în Ierusalim? Cine a căutat să-l înduplece a nu merge acolo? Ce răspuns a dat Pavel? Cine a cerut lui Pavel să se curețe după Lege? Pentru cine a fost Pavel îngrijorat? Ce neamuri a avut Pavel după corp?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 16 Noem. Misiunea lui Pavel în Roma. Fapte 28:16-24.
 Mar. „ 17 „ Împăcat prin Hristos. Rom. 5:6-11.
 Mer. „ 18 „ Viului Dumnezeu. Rom. 6:12-14.
 Joi „ 19 „ Îndestulare în Hristos. Filip. 4:12-19.
 Vin. „ 20 „ Mai mult decât învingător. Rom. 8:32-37.
 Săm. „ 21 „ Posesiunea creștinului. I. Cor. 3:18-23.
Duminică în 22 Noembrie: Un ambasador în lanțuri. Fapte 25:1-12, 28-16-21. Rom. 5:1-11. Filip. 1:12-14 și 4:22.

Cuv. aur. Filip. 4:13.

Cuvânt Adevărat. Este posibil de a mărturisi pe Hristos în orice împrejurare ne-am afla.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. Dumnezeu a fo-

losit minunat pe Ap. Pavel. El a fost însărcinat ca să ducă Evanghelia atât Iudeilor cât și Neamurilor. Atât înțelepților lumii cât și neînțelepților.

Cuvântarea ambasadorului. Pavel a fost un ambasador trimis de Dumnezeu ca să reprezinte cerul în fața oamenilor și să-i întoarcă dela cele deșarte spre a sluji Domnului. Pe noi ne interesează foarte mult felul cum Pavel a predicat Evanghelia Romanilor. Romanilor le arată mai pe larg însemnătatea Evangheliei, decât altora. Aici el arată clar că, moartea lui Isus, iertarea și îndreptarea noastră prin Jertfa Domnului Isus (Cel ce a murit pentru noi, are mai mult drept asupra noastră. Și noi suntem datori a-i sluji, a-L iubi, adora și a-I urma cu desăvârșire pe veci.

Intrebări: Ce ambasador a fost Ap. Pavel? Pe care țară a reprezentat-o el? Către ce neamuri a fost el trimis? Despre ce a vorbit el pe unde s'a dus? În ce împrejurare a vieții poți mărturisi pe Domnul?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 23 Noem. Pavel către Filimon. Filip. 1-7.
 Mar. „ 24 „ Pavel pentru Onesim. Filip. 8-20.
 Mer. „ 25 „ Apelul sutașului. Mat. 8:5-10.
 Joi „ 26 „ Stăpâni și servi. [Efes. 6:5-9.
 Vin. „ 27 „ Libertatea creștinului. Ioan 8:31-36.
 Săm. „ 28 „ Democrația creștină. Galat. 3:23-29.
Duminică în 29 Noembrie: Frățietatea creștină. Filipon 1.

Cuv. aur. Galat. 3:28.

Cuvânt Adevărat. Creștinătatea este cea mai mare lucrare prin care poate înainta frățietatea adevărată.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. Epistola Apostolului Pavel către Filimon, este pentru noi o pildă care ne arată dragostea frățească. Ea ne arată spiritul de dragoste care trebuie să domnească între conducători și felul procedat cu acela care greșit fiind s'a căit și pocăit de cele ce a făcut.

O rugare pentru a trăi frățește. Noi înțelegem din cele scrise de Pavel către Filimon, că Onesim a adus oarecare vătămare lui Filimon și i-ar fi rămas dator în ceva. Pavel ia asupra sa această datorie a lui Onesim și nu-l lasă pe Onesim să sufere iar pe Filimon să rămână împăgubit în inimic. Pavel l-ar fi putut primi foarte bine pe Onesim, dar d'a voit să facă acest lucru fără de Filimon, fiindcă el nu a voit să dea loc la certe ci a voit totdeauna pacea, chiar dacă el a trebuit să sufere.

Intrebări: Cine a născut pe Onesim în credință? Ce neînțelegeri era între Onesim și Filimon? Ce a rugat Pavel pe Filimon? Onesim s'a îndreptat? Colos. 4:9. Filimon a fost un frate credincios?

Vindecări Divine

Mă numesc Boșorogan Sânziana din com. Vâlcelele rele pl. Hațeg, jud. Hunedoara și declar următoarele:

În anul 1926 s'a ivit în lăuntrăl meu o boală care îmi producea fierbințeli. Am mers la doftori fiindcă credeam că mă voi vindeca, dar nu m'am simțit mai bine. După aceea am fost îndemnată de mai mulți consăteni ai mei și de rude (neamuri) să cerc cu vrăjitorii. Astfel nu după mult timp, m'a și găsit o

vrăjitoare, fiind îndreptată de cineva la mine. M'am încrezut și în aceste vrăjuri, dela care dată în loc să-mi fie mai bine, după cum credeam eu, m'a cuprins un duh rău care mă muncea cumplit, în așa fel, că îmi aruncam hainele de pe mine, zmulgeam părul din cap, mi-am aruncat și vasul cu lapte pe cap.

În acest timp văzându-mă mai multă lume că din

rău în mai rău am ajuns, m'au deținut și pus sub supraveghere și s'au hotărât să-mi facă acte și să mă trimită la spitalul de nebuni. În acest timp au adus la mine un medic dela Bretea, care după vizită au zis că de nu mă vor duce la Clinica din Cluj, voi trece din viață.

Așa cum eram condusă de duhul rău, rosteam unele cuvinte neadevărate și să potriveau unele din ele. În credința care o aveam, mai aveam puțin simțământ să merg la biserică. Odată s'a citit în biserică cuvintele Domnului dela Marcu 9 : 29, care s'au nimerit cu boala mea. M'am și hotărât să cerc în felul acesta și m'am simțit mai bine. Dar nici satan nu doarme, ci și el s'a trezit și a început a mă chinui cu o mai mare forță, până mă izbea la pământ și amuțeam. Aceasta s'a întâmplat cu mine chiar și în biserică în comuna mea. Altădată între frați ostași la o conferință de preoți în Bretea-Română. Au strigat să mă scoată afară din biserică. În aceiași zi după masă, m'au scos din mijlocul publicului.

După aceste toate câte m'au frământat viața pământescă, mi-am adus din nou aminte de cuvintele Domnului cari se citiseră de către preoți în biserică dela Marcu 9 : 29. M'am dus apoi între frații de credință apostolică în comuna mea și la care am rămas convinsă cu totul că într'adevăr aici așa fac frații cum auzisem citindu-se în biserică. Dar și aici s'a luptat Duhul rău prin mine în adunare la rugăciune țipam și mă tăvăleam pe spate cu capul înainte.

În ziua a doua de Paști anul 1935, am fost iarăși între frații aceștia în același loc unde au mai fost doi frați din Petroșeni și unul din com. Reia iar cei mai mulți din comuna mea, Vălcele-rele. În timpul rugăciunii, când frații s'au rugat pentru mine, deodată am fost trântită la pământ și așa am stat trântită sub masă până s'a ținut serviciul și țipam încât toți vecinii se'nspăimântau. După ce Domnul m'a deșteptat, m'am așezat lângă soțul meu. După aceasta soțul meu s'a dus acasă și pe mine m'a lăsat la rugăciune. Dacă a terminat lucrul pe acasă, s'a dus în comuna vecină și a înștiințat jandarmii. În acest timp Domnul s'a îndurat de mine, m'a deslegat din legăturile demonice, m'a vindecat și totodată m'a și sigilat cu Duhul Sfânt, pentru care nu sunt vrednică să-i mulțumesc destul pentru nemărginita Sa milă pe care a avut-o față de mine. Și de atunci laudă și mărire să-I fie Domnului Isus. mă simt pe deplin sănătoasă și-L laud totdeauna ne'ncetat.

Știu că și aici se vor ridica contrarii dar aceasta îmi este declarația pe care o susțin și o mărturisesc înaintea ori căruia îmi va cere socoteală de această patimă care m'a stăpânit timp de nouă ani. Cine vrea să mă cerceteze mai deaproape sunt gata oricând și oricui să-i declar întocmai. Aceasta îmi este declarația pe care o susțin și semnez cu mâna mea proprie.

Boșorogan Sânziana.

Aviz

Se aduce tuturor la cunoștință următoarele: Toți acei cari se abonează din nou la rev. „Cuvântul Adevărului,” precum și toți aceia cari sunt abonați și nu primesc revista în regulă, să se adreseze fr. Ioan Danciu str. Gr. Manolescu Nr. 13 București II.

Iar toți aceia cari trimet bani pentru abonamente sau ajutor, să îi trimeată pe adresa fr. Gh. Bradin, căsuța poștală Nr. 11 Lipova jud. Timiș-Tor.

Când trimeteți bani, nu uitați a scrie pe cuponul mandatului scopul pentru care îi trimeteți. Cine își achită abonamentul la timp, ne dă un mare ajutor. De aceea vă rugăm a nu negrija acest lucru.

În curând va apare noul calendar „Cuvântul Adevărului,” pe 1937, cu un material foarte bogat. Pe lângă cronologia anilor, dela facere până la Hristos și dela Hristos până în prezent, va mai cuprinde

toate târgurile din țară; tariful poștal, precum și alte multe pilde și învățături religioase, bune și folositoare pentru credincioși. Întru cât în anul trecut n'am putut satisface pe toți amatori, vă rugăm ca în anul curent să-l comandați în decursul lunii Noiembrie ca pe data de 1 Decembrie să-l putăți avea. Calendarul se poate comanda la Administrația „Cuvântul Adevărului” București II str. Gr. Manolescu 13.

La redacție se mai găsesc de vânzare: Studiul în Apocalips, memorii de credință, cartea de cântări Harfa, cu note și fără note, cu 400 de cântări, Biblii de masă și de buzunar, cu trimeteri, noul testament cu psalmi și fără psalmi, cu același preț cu care se vinde la Soc. de Biblii Britanică. Doritorii se pot adresa printr'o carte poștală la Administrația „Cuvântul Adevărului” București str. Gr. Manolescu, 13 și vor fi satisfăcuți. Comenzile se trimit cu ramburs.

Botezuri cu Duhul Sfânt

Domnul Isus a botezat cu Duhul Sfânt în jur. Hunedoara com. Panc-Seliște 1, com. Rășcanii mici de

sus 1, și în București 1. Pentru toate mărire să-I fie fie lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.